

Arrest

nr. 214 867 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Kpelle te zijn en op 25/12/1992 geboren te zijn te Monrovia. Als kind werd u, samen met uw jongere broer M., door uw moeder aan uw tante gegeven, daar uw tante zelf geen kinderen kon krijgen. Omwille van de oorlog in Liberia, nam uw tante u en uw broer mee naar het dorp 'Didi's Town' in Marghibi county, en werd het contact met uw eigen ouders verloren. U werd, te Didi's Town, geïnitieerd in de Sande-gemeenschap, en u werd besneden.

Uw broer M. werd meegenomen naar de brousse, ten einde hem te initiëren in de Poro-gemeenschap, maar stierf in de brousse. Uw tante stierf in het dorp, nadat ze ziek werd. U stond er nadien alleen voor, en een buurman – een zekere D. – zorgde voor u. Wanneer u 16 jaar oud was, ging u inwonen bij J.S., een oudere man in het dorp. Later huwde u traditioneel met deze man, die reeds een eerste vrouw en twee zonen had. Na uw huwelijk werd er u meegedeeld dat u de positie van 'zoe' [traditionele besnijdstster binnen de Sande-gemeenschap] zou moeten innemen, binnen de Sande-gemeenschap. U wou dit niet, maar kon dit niet openlijk weigeren. Op een dag ontmoette u een vrouw die handel kwam drijven in het dorp. U geraakte met haar aan de praat en vertelde haar uw levensverhaal. Deze vrouw zei u dat ze in Monrovia iemand kende met dezelfde familienaam als u, en ze zou uitzoeken of jullie verwant waren. Later kwam deze vrouw terug naar het dorp en zei u dat de man die ze te Monrovia had gevonden, u wou ontmoeten. U diende zich klaar te maken, om het dorp te ontvluchten, en samen met deze vrouw naar Monrovia te gaan. Op de dag van uw vertrek deed u alsof u naar de markt ging, en ging u met deze vrouw mee naar Monrovia, alwaar u uw oom M.D. ontmoette. Hij bracht u in contact met uw ouders die reeds in België verbleven, en uw vader zei dat u niet meer moest terugkeren naar het dorp. Uw oom deed samen met u de nodige stappen om een paspoort te verkrijgen op uw naam, en nadien vroeg u een visum om naar België te reizen. Dit visum werd u toegekend, en u reisde op 30/06/2015 volledig legaal en met uw eigen paspoort, per vliegtuig naar België. U kwam diezelfde dag aan te België, en ging bij uw ouders inwonen – uw vader werkt als chauffeur voor de Liberiaanse ambassade te België. U diende op 06/02/2018 te België een verzoek in tot internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat de extreme laattijdigheid van uw asielaanvraag, en uw onvermogen daartoe een enigszins redelijke verklaring te bieden, volstrekt niet verenigbaar is met een 'gegronde vrees voor vervolging', noch met een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Zo dient vastgesteld dat u op 30/06/2015 te België aankwam (zie paspoortstempels in kopie Internationaal reispaspoort), en u pas een asielaanvraag indiende te België op 06/02/2018, meer dan 2 jaar en 7 maanden na uw aankomst te België. U verklaarde dat u na uw aankomst te België legaal in België verbleef, maar uw legaal verblijf definitief verliep meer dan een jaar geleden (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17) – volgens de visumsticker in uw paspoort verliep uw visum op 02/12/2015. Gevraagd waarom u danig lang wachtte met het indienen van een asielaanvraag, verklaarde u dat u beschaamd was, u deze zaken als privé zag, en u het niet wou uitleggen. U verklaarde verder dat u, na uw aankomst te België, hier een identiteitskaart kreeg, u school kon lopen en u niets van asiel wist. Gevraagd waarom u nog meer dan een jaar wachtte om een asielaanvraag in te dienen, nadat uw legaal verblijf te België opgehouden was, verklaarde u dat uw vader tegen de beslissing aangaande uw verblijfsstatuut te België in beroep was gegaan, opdat u nog school zou kunnen lopen, dat dit beroep werd afgewezen maar u alsnog een maand extra kreeg, en u dan een advocaat raadpleegde nadat u door de politie werd gecontroleerd. **Het dient opgemerkt dat uw verklaringen niet overtuigen. Dat u, als reden voor de extreme laattijdigheid van uw asielaanvraag – meer dan 2 jaar en 7 maanden na uw aankomst te België – als enige reden voor deze extreme laattijdigheid slechts weet te verklaren dat u beschaamd was, overtuigt niet. Dat u voorts niet geweten zou hebben dat het een mogelijkheid was om asiel te vragen, overtuigt evenmin – immers: u slaagt er klaarblijkelijk wel in om, als dochter van een medewerker van de Liberiaanse ambassade, volledig legaal naar België te reizen, en hier een bepaalde periode met geldige verblijfspapieren te verblijven, u liep school, en uw vader ging – volgens uw eigen verklaringen – in beroep tegen de beslissing om een einde te stellen aan uw legaal verblijf te België. Dat u, dit alles gegeven zijnde, nooit gewezen zou zijn op de mogelijkheid om asiel aan te vragen, overtuigt dan ook niet.**

Deze vaststellingen indachtig, dient geconcludeerd dat u geen enkele zinnige reden weet te geven voor de extreme laattijdigheid van de door u ingediende asielaanvraag. Voorgaande bedenkingen hypothekeren dan ook in negatieve zin de ernst van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en van het 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Verder dient vastgesteld dat er geenszins geloof gehecht kan worden aan het door u geopperde asielrelaas, noch aan de door u beweerde vrees voor vervolging, in het geval u naar Liberia zou terugkeren. U legde immers manifest tegenstrijdige verklaringen af betreffende kernaspecten in het door u geopperde asielrelaas.

Zo verklaarde u, aan het begin van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, volledig spontaan en in vrij relaas, dat u na uw huwelijk met J.S. opgedragen werd zijn eerste vrouw op te volgen als 'zoe' [traditioneel besnijdstster in het kader van de 'Sande'-gemeenschap], en u dit niet wou (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). U verklaarde verder dat u op een dag een vrouw tegenkwam die handel kwam drijven in het dorp, waarmee u aan de praat geraakte. U vertelde haar uw naam en hoe u als kind in het dorp verzeild raakte. U verklaarde voorts dat deze vrouw u zei dat ze zou uitzoeken of ze verwanten van u kan vinden. U verklaarde dat deze vrouw na een maand naar het dorp terugkeerde, u meedeelde dat ze iemand gevonden had met dezelfde familienaam, die u wou ontmoeten, en u zich diende te verstoppen wanneer ze opnieuw terug zou komen naar het dorp, zodat u met haar zou kunnen meegaan. U verklaarde verder dat u met deze vrouw naar Monrovia meeging, de persoon die u er ging ontmoeten uw nonkel was die u in contact bracht met uw ouders (die destijds reeds in België woonden) en dat uw vader zei dat u niet terug mocht naar het dorp, gezien uw echtgenoot u iets kon aandoen. **U verklaarde verder dat u bij uw nonkel bleef, terwijl uw vader ervoor zorgde dat u hem in België kon vervoegen.** U verklaarde eveneens dat u uw dorp verliet in het jaar 2015, en u nadien een tweetal maanden te Monrovia bij uw nonkel verbleef, alvorens u naar België reisde (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). U gevraagd omwille van welke reden u een eerste keer een paspoort aanvraag, antwoordde u dat dat was omdat u naar hier [België] wou komen (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Gevraagd of u dat paspoort zelf ging aanvragen, antwoordde u bevestigend. U erop gewezen **dat uw paspoort reeds werd afgegeven in oktober 2014** [in de kopie van uw paspoort waarmee u van Liberia naar België reisde, valt te lezen dat deze afgeleverd werd op 12/10/2014], en dit **meer dan 8 maanden voorafgaand aan uw vertrek is**, antwoordde u simpelweg bevestigend. U herinnerd aan uw eerdere verklaringen, namelijk dat u verklaarde slechts twee maanden te Monrovia te zijn gebleven, en nadien naar België te zijn vertrokken, verklaarde u – de bevreedende vaststelling waarmee u werd geconfronteerd, volledig negerend – dat uw oom alles begon te regelen nadat u naar hem werd gebracht door die vrouw, en u vertrok in 2015. U erop gewezen dat u verklaarde dat u zelf uw paspoort ging halen, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u – uw eerdere verklaringen simpelweg bijstellend – dat u naar uw nonkel ging, jullie het paspoort 'regelden' en u dan naar Kakata ging waar u bij een vriendin verbleef. U voegde eraan toe dat, wanneer uw nonkel zei dat u er moest zijn, u naar hem zou komen. U erop gewezen dat u eerder in het geheel niets zei over uw beweerd verblijf te Kakata, merkte u op dat dat niet werd gevraagd aan u. Gevraagd waarom u naar Kakata ging, verklaarde u dat u niet bij uw oom kon blijven.

Het dient opgemerkt dat deze verklaringen geenszins weten te overtuigen, volledig tegenstrijdig zijn aan uw eerdere verklaringen, en u deze ter plekke lijkt te verzinnen ter verschoning van de objectieve vaststellingen waarmee u werd geconfronteerd. Immers, voordat er u werd gewezen op de uitgiftedatum van uw paspoort, verklaarde u – zoals hierboven vermeld – ondubbelzinnig dat u pas in 2015 uw dorp ontvluchtte, u nadien twee maanden te Monrovia verbleef bij uw nonkel, en dat u steeds bij uw nonkel bleef tot uw vertrek naar België in juni 2015. Dat u dan, nadat u werd gewezen op het feit dat uw paspoort reeds werd afgeleverd meer dan 8 maanden voorafgaand aan uw vertrek uit Liberia, plots stelt dat u reeds eerder uw dorp verliet (2014 in plaats van 2015), en u eigenlijk nog vanuit Monrovia naar Kakata terugkeerde, om er te gaan schuilen bij een vriendin – zaken die u eerder geheel onvermeld liet wanneer u uw relaas deed, overtuigt allerminst en duidt er enkel op dat u uw verklaringen en asielrelaas simpelweg bijstelt naargelang de zaken waarmee u werd geconfronteerd.

U – aan het begin van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS – gevraagd wie de vrouw was die u in contact heeft gebracht met uw nonkel te Monrovia, antwoordde u dat zij 'G.' heette en voegde u eraan toe dat zij een handelaarster was (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Wanneer deze zelfde vraag u opnieuw werd gesteld aan het einde van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, antwoordde u echter dat zij N.F. heette (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18).

U erop gewezen dat u eerder verklaarde dat deze vrouw 'G.' heette, antwoordde u simpelweg ontkennend, en stelde u dat dat de vrouw was van D.. Gevraagd wat voor werk G. deed, verklaarde u dat ze een huisvrouw was en geen werk had. **Opnieuw dient opgemerkt dat uw simpele ontkenningen van de door u afgelegde tegenstrijdige verklaringen, allesbehalve overtuigend.** Dat u nu eens verklaarde dat de vrouw die u hielp G. heette en een handelaarster was, om later te stellen dat deze vrouw N.F. heette, en G. een andere vrouw betreft, die geen werk had en enkel huisvrouw was, overtuigt geenszins en doet enkel verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.

Tot slot dienen uw verklaringen opgemerkt betreffende het door u beweerde opgedrongen huwelijk, met J.S..

Tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op datum van 21/02/2018, **verklaarde u dat u 4 jaar geleden huwde met J.S.** (zie 'verklaring DVZ', p. 6, punt 15a) – derhalve **in de loop van het jaar 2014**. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS op datum van 26/03/2018 gevraagd wanneer u huwde met J.S., **antwoordde u eveneens dat u 4 jaar geleden huwde** (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) – derhalve **in de loop van het jaar 2014**. Gevraagd hoe oud u was wanneer u huwde, **verklaarde u dat u zo'n 22 à 23 jaar was** – hetgeen, volgens de door u opgegeven geboortedatum [25/12/1992] betekent dat u **huwde in de loop van de periode tussen december 2014 en december 2016**. U ter bevestiging gevraagd of u dan huwde wanneer u 22 of 23 was, antwoordde u bevestigend, maar stelde u dan plots dat u reeds vanaf de leeftijd van 16 bij deze man inwoonde. U erop gewezen dat er u wordt gevraagd wanneer u met deze man huwde, **antwoordde u dan weer dat u 19 à 20 jaar oud was** [wat zou betekenen dat u huwde in de loop van de periode tussen **december 2011 en december 2013**. Gevraagd of u dan reeds vier jaar gehuwd was alvorens u uw land verliet, verklaarde u dat u bij hem [J.S.] inwoonde sinds u 16 was, u later huwde met hem, en u dan 4 jaren later naar België kwam (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). U voegde eraan toe **te denken dat u 21 was wanneer u huwde** [wat zou betekenen dat u huwde tussen december 2013 en december 2014]. Twee vragen later, stelde u dan weer **te denken dat u 19 à 20 jaar oud was** wanneer u huwde, daarmee implicerend dat u huwde tussen december 2011 en december 2013]. **Het dient vastgesteld dat uw uiteenlopende verklaringen, betreffende de vraag hoe oud u was wanneer u huwde, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Dat u hierover geen meer eenduidige verklaringen zou weten af te leggen, hoewel dit huwelijk de oorzaak vormde voor de problemen die u ertoe aanzetten Liberia te verlaten – is geenszins aannemelijk.** Gevraagd hoe oud uw beweerde echtgenoot – J.S. – was, antwoordde u dat hij 'oud' is (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Gevraagd hoe oud hij ongeveer was, antwoordde u het niet exact te kunnen zeggen, en stelde u dat hij er 50 jaar oud uitzag, en hij dus rond 50 jaar oud was. Ter bevestiging gevraagd of u dan schat dat hij ongeveer 50 jaar oud was, antwoordde u bevestigend en stelde u dat hij op heden in zijn vijftiger jaren is. U erop gewezen dat u, tijdens het interview voor de DVZ, evenwel verklaarde dat uw echtgenoot J.S. ongeveer 64 jaar oud is, wist u enkel te verklaren dat u had gezegd dat u er niet zeker van was. U erop gewezen dat u zijn leeftijd de ene keer 'rond de 50 inschat', de andere keer 'ongeveer 64', en gesteld dat dit wel een groot verschil betreft, antwoordde u – weinig verhelderend – 'ja' (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). **Opnieuw dient opgemerkt dat de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van dit door u beweerde gedwongen huwelijk met J.S..**

U verklaarde dat men u, na uw huwelijk met J.S., zou hebben meegedeeld dat u zijn eerste vrouw als 'zoe' – traditionele besnijdster – diende op te volgen, hoewel u dit niet wou doen (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5). U verklaarde dat u werd gevraagd zoe te worden, 4 jaren nadat u gehuwd was (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS gevraagd werd hoelang na uw huwelijk, men u voor het eerst vroeg om zoe te worden, antwoordde u eerst – ontwijkend – dat ze u dit na uw huwelijk vroegen. Opnieuw gevraagd hoelang nadien, verklaarde u – tegenstrijdig aan uw eerdere verklaring – dat ze u dat nog hetzelfde jaar vertelden (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14). Gevraagd of u dit kon weigeren, antwoordde u dat dat niet mogelijk was (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). U gesteld dat het dus nog jaren zou duren alvorens u zoe zou moeten worden, antwoordde u dat ze het u zouden aanleren als u aanvaardde. U erop gewezen dat u toch nog vier jaren lang bleef, na uw huwelijk, antwoordde u dat u wel aan uw echtgenoot zei dat u het niet wou doen, ze de meisjes meestal in het seizoen meedoen, en **ze u het volgende seizoen zouden meenemen om u op te leiden**. U herinnerd aan uw verklaring dat ze u reeds zeiden zoe te worden binnen het eerste jaar na uw huwelijk, en u derhalve nog drie jaren bleef nadien, verklaarde u dan weer dat ze niet iedereen tegelijk kunnen meenemen, en **ze u zouden opleiden wanneer de oude vrouw [de eerste vrouw van J.S., die zoe**

was] op pensioen ging. U gesteld dat u het dus eigenlijk niet wist wanneer men u voor opleiding zou meenemen, gezien dit pas zou gebeuren wanneer de eerste vrouw van J.S. op pensioen ging, antwoordde u bevestigend, en stelde u dat het in 2014-2015 zou gebeuren. U gewezen op uw verklaringen afgelegd voor de DVZ – namelijk dat u er eerst zei dat u gevraagd werd om zoe te worden, op de dag van uw huwelijk waarna u uw verklaringen bijstelde, en verklaarde dat ze u dit pas vroegen nadat u reeds twee jaar gehuwd was (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 5 in administratief dossier) en gevraagd hoe het komt dat u zichzelf hieromtrent danig tegenspreekt, verklaarde u enkel dat u er niet goed begrepen werd. Dit overtuigt evenwel niet, en blijkt helemaal niet uit het verslag van dit interview voor de DVZ. Daarenboven verklaarde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, gevraagd naar uw interview bij DVZ, dat dit goed verlopen was, en maakte u geen enkele opmerking in verband met enige communicatieproblemen (zie notities van persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Dat u dan, nadat u wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, er plots gewag van maakt dat men u niet goed begrepen zou hebben bij de DVZ, weet dan ook niet te overtuigen. Dat, u tijdens het gehoor voor de DVZ nu eens oppert dat men u reeds op uw huwelijksdag vroeg om de plaats van besnijdstster in te nemen, dan weer dat men dit pas na twee jaren vroeg, en u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS nu eens opperde dat men u vroeg zoe te worden na 4 jaar huwelijk, dan weer na 1 jaar huwelijk, zijn danig uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen – betreffende het kernelement in het door u ingediende verzoek tot internationale bescherming – dat verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw verzoek, afgelegde verklaringen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw verzoek te België. Derhalve heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

U legde, ter ondersteuning van uw verzoek, 5 foto's neer waarop u te zien zou zijn tijdens uw traditionele huwelijk. Deze foto's betreffen echter geen bewijs van dit door u beweerde huwelijk, noch van uw stelling dat u gedwongen werd de positie van zoe in te nemen binnen de Sande-gemeenschap. Wat betreft de kopieën van uw vorige en huidige Liberiaanse paspoort, dient opgemerkt dat deze enkel een aanwijzing bevatten voor uw identiteit en nationaliteit die in deze niet in twijfel worden getrokken. Voor het overige brengen deze documenten evenwel niets bij.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 mei 2018 een schending aan van "artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ; art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ; art. 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 ; art. 62 van de wet van 15 december 1980 ; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ; artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Wat betreft verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming stelt verzoekster dat zij beschaamd was, dat zij onwetend was over de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat zij wachtte op een antwoord omtrent het beroep dat door haar vader werd ingesteld.

Verzoekster legt uit dat zij zich veilig voelde bij haar familie in België en dat zij niet stil stond bij de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij wijst erop dat niemand van haar nucleaire familie een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat zij ervan uitging dat haar verblijf in België gegarandeerd was vermits zij op legale wijze bij haar ouders woonde en deze op legale wijze in België verbleven en dat op het moment dat verandering kwam in haar verblijfsstatuut dadelijk juridische stappen werden genomen.

Verzoekster voert aan dat wordt voorbijgegaan aan het extreme schaamtegevoel dat verbonden is met vrouwenbesnijdenis en verwijst naar E. VLOEBERGHES, J. KNIPSCHEER, A. VAN DER KWAAK, Z. NALIE en M. VAN DEN MUIJSENBORG, *“Veiled pain: A study in the Netherlands on the psychological, social and relational consequences of female genital mutilation”*, Pharos, 2011, pp. 6-7, beschikbaar op: <http://www.endfgm.eu/resources/studies/veiled-pain-a-study-in-the-netherlands-on-the-psychological-social-and-relational-consequences-of-female-genital-mutilation-2011/>.

Wat betreft haar vrees voor vervolging volhardt verzoekster in haar verklaringen en legt zij uit dat zij *“inderdaad haar dorp reeds verliet in 2014, waarna zij met de hulp van een handelaarster naar haar nonkel in Monrovia ging en hem haar situatie uitlegde. Hier op volgend nam haar nonkel contact op met haar vader, waarop alle nodige stappen werden ondernomen om verzoekster naar België te laten reizen. Vermits de nonkel van verzoekster werkte, was het niet mogelijk voor verzoekster om bij haar nonkel te verblijven. Daarom verbleef zij een periode bij de vriendin van haar nonkel te Kakata. De laatste twee maanden voor haar vertrek verbleef verzoekster opnieuw bij haar nonkel te Monrovia, omdat op dat moment de laatste stappen ondernomen werden en ze kort daarna naar België zou reizen.”*.

Verzoekster stelt dat zij *“wederom vasthoudt aan de door haar gegeven verklaringen en dat er hier klaarblijkelijk sprake is van een vergissing. Er is namelijk sprake van twee verschillende nonkels. De nonkel die te Monrovia woonde en haar in contact bracht met haar ouders die in België verbleven en een andere nonkel, genaamd D., die in haar dorp woonde. Het is wel degelijk N.F. die verzoekster in contact heeft gebracht met haar nonkel te Monrovia. Terwijl G., de vrouw van haar nonkel D., de vrouw is die haar dwong om met de heer J.S. te trouwen.”*.

Wat betreft haar tegenstrijdige verklaringen aangaande het huwelijk met J.S., stelt verzoekster dat slechts *“nadat de tegenpartij op verscheidene momenten bleef doorvragen over de leeftijd die verzoekster had op het moment zij huwde, er hier en daar inconsistenties ontstonden omdat verzoekster niet met zekerheid kon zeggen hoe oud zij was op het eigenlijke moment.”*. Verzoekster legt uit dat zij niet lang naar school ging en dat, rekening houdend met verzoeksters jonge leeftijd, het verschil tussen een persoon in zijn vijftiger jaren en een persoon ronde 64 jaar beduidend klein is. Verzoekster wijst erop dat zij op verschillende momenten aangaf dat zij niet zeker was van haar antwoorden. Zij meent dat niet tot de ongeloofwaardigheid van haar gedwongen huwelijk kan worden besloten op basis van deze twee wankelende elementen. Bovendien stelt zij dat er indicaties zijn die wel degelijk het vermoeden doen bestaan dat verzoekster de waarheid vertelt en gedwongen werd uitgehuwelijkt, met name het grote leeftijdsverschil en het gegeven dat zij niet wenste om bij haar man te blijven. Verzoekster meent dat haar het voordeel van de twijfel dient worden gegund. Verzoekster wijst er verder op dat gedwongen huwelijken vaak voorkomend zijn in Liberia, met name in de Sande gemeenschap en haalt een rapport van CEDAW aan (Committee on the Elimination of Discrimination against Women (CEDAW), *Concluding observations on the combined seventh and eighth periodic reports of Liberia*, CEDAW/C/LBR/CO/7-8, 20 november 2015, pp. 5-6, beschikbaar op: <https://www.ecoi.net/en/document/1009053.html>.)

Inzake de door verzoekster neergelegde foto's van haar huwelijk met J. stelt verzoekster de conclusie van verweerder (*“[d]eze foto's betreffen echter geen bewijs van dit door u beweerde huwelijk, noch van uw stelling dat u gedwongen werd de positie van zoe in te nemen binnen de Sande-gemeenschap”*) niet te begrijpen.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen en stelt dat zij op de hoogte werd gebracht van het feit dat er van haar verwacht werd om de eerste vrouw van J.S. op te volgen als zoe in het tweede jaar van haar huwelijk. Ze voegt hier aan toe dat *“zij hier geen zeggenschap in had en dat ze niet wist wanneer de opvolging daadwerkelijk zou plaatsvinden. Op eender welk moment kon ze 's nachts uit haar bed getild worden om haar tot zoe op te leiden. In de gemeenschap wordt dit moment omschreven als “de duivel die je komt halen”.*”

Verzoekster verwijst naar een rapport van de Missie van de Verenigde Naties in Liberia (UNMIL) van 2015, specifiek met betrekking tot de Sande-gemeenschap, waartoe verzoekster behoort, en de initiatie waarover verzoekster spreekt.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Verder verwijst verzoekster naar het medisch attest inzake haar besnijdenis, waaruit blijkt dat zij lijdt onder haar besnijdenis. Zij stelt dat ook al heeft zij niet zelf expliciet de nadruk gelegd op dit relaas, er rekening mee moet gehouden worden. Verzoekster stelt dat vrouwenbesnijdenis een vermindering is die conform is aan de aangeduide vervolgingen in de Conventie van Genève. Zij stelt dat dit te beschouwen is als een daad van vervolging in de vorm van een fysiek, seksueel en mentaal geweld, die specifiek de sociale groep van de vrouwen betreft, wat dus ook als vervolging kan beschouwd worden in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekster verwijst nog naar paragraaf 30 van de preambule van de Procedurerichtlijn en naar een rapport van UNHCR omtrent VGV (stuk 4).

Bovendien stelt artikel 9.2, a en f van de EU-kwalificatierichtlijn dat *“daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld, alsook daden van genderspecifieke aard. Hoewel deze begrippen niet expliciet in de richtlijn worden gedefinieerd, valt vrouwenbesnijdenis binnen de werkingsfeer ervan, aangezien UNHCR de praktijk erkent als een vorm van gender gerelateerd geweld dat ernstige schade toebrengt, zowel mentaal als fysiek, wat neerkomt op vervolging (zie stuk 4).”*

Verzoekster wijst tevens op artikel 60.1 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna de Istanboel Conventie).

Verzoekster geeft aan dat zij een besnijdenis type 2 heeft ondergaan en dat niets in het dossier erop wijst dat verzoekster geen risico loopt om ingeval van terugkeer te worden onderworpen aan een besnijdenis type 3. Verzoekster verwijst naar een rapport van INTACT (<http://www.intact-association.org/nl/nieuws/133-2014-12-22-14-41-39.html>).

Verder wijst verzoekster op haar kwetsbaar profiel. Ze haalt artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet aan, alsook een rapport van het BHCV (stuk 5). Verzoekster meent dat gezien het feit dat zij het slachtoffer was van een gedwongen huwelijk en werd besneden er over haar uiterst kwetsbaar profiel geen twijfel kan bestaan. Zij meent dat haar kwetsbaarheid een duidelijk effect had op het verloop van het gehoor door het CGVS.

Wat betreft de subsidiaire bescherming voert verzoekster aan dat op geen enkele wijze werd aangetoond dat er onderzoek werd gedaan naar de veiligheidssituatie in haar land van herkomst. Verzoekster meent echter dat haar terugkeer naar Liberia haar zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

In hoofdorde wordt gevraagd *“verzoeker de status van vluchteling toe te kennen; In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“3. Medisch rapport, dd. 03.05.2018

4. UNHCR, Guidance note on refugee claims relating to Female Genital Mutilation, mei 2009

5. CBAR/BCHV, L'asile et la protection de la vulnérabilité - Prise en considération de la minorité et du traumatisme dans la procédure d'asile belge, décembre 2014”.

Bij verweernota van 1 juni 2018 voegt verweerder *“28 Too Many: Country Profile: FGM in Liberia”* van december 2014.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaarde Liberia te zijn ontvlucht omwille van haar gedwongen huwelijk en omdat zij er de positie van 'zoe' - een traditionele besnijdstster binnen de Sande-gemeenschap - zou moeten innemen.

2.4.2. Vooreerst dient vastgesteld dat verzoekster pas op 6 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat zij reeds op 30 juni 2015 in België was aangekomen (zie paspoort) en er ruim tweeënhalf jaar verbleven had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging.

2.4.3. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij onwetend was over de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan dit niet overtuigen. Immers, verzoekster kon als dochter van een medewerker van de Liberiaanse ambassade volledig legaal naar België reizen, in België een bepaalde periode met geldige verblijfspapieren verblijven en naar school gaan. Bovendien ging verzoeksters vader volgens verzoeksters eigen verklaringen in beroep tegen de beslissing om een einde te stellen aan haar legaal verblijf te België. Gezien verzoekster (en haar familie) wel degelijk bekend was met procedures ter legalisering van haar verblijf, is het niet geloofwaardig dat verzoekster (of haar familie) geen weet had van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Ook waar verzoekster stelt dat zij zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen uit schaamte over haar besnijdenis, kan dit de extreme laattijdigheid van verzoeksters verzoek niet rechtvaardigen (zie *infra*). Indien verzoekster haar land van herkomst werkelijk ontvlucht was omwille van een vrees voor vervolging, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij aankomst in het onthaalland, en minstens toen haar legale verblijfsstatus eindigde, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters houding niet overeenstemt met het gedrag dat kan verwacht worden van een persoon die beweert te vrezen voor haar leven.

2.4.4. Dat verzoekster geen nood had aan internationale bescherming kan ook blijken uit haar gebrekkige verklaringen over de redenen die tot deze aanvraag noopten. Zo legt verzoekster tegenstrijdige en wijzigende verklaringen af aangaande het verloop van de gebeurtenissen. Verzoekster stelde initieel dat zij haar dorp in 2015 ontvluchtte, nadien twee maanden te Monrovia verbleef bij haar nonkel en zij steeds bij haar nonkel bleef tot haar vertrek naar België in juni 2015 (notities van het persoonlijk onderhoud van 26 maart 2018 (hierna: notities), p. 4).

Uit verzoeksters paspoort blijkt echter dat haar paspoort werd afgeleverd 12 oktober 2014, en dus 8 maanden voor haar vertrek uit Monrovia. Hierop gewezen, stelde verzoekster plots dat zij reeds eerder haar dorp verliet (2014 in plaats van 2015) en vanuit Monrovia nog naar Kakata terugkeerde, om er te gaan schuilen bij een vriendin (notities, p. 12). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster haar relaas aanpast naarmate zij geconfronteerd wordt met objectieve vaststellingen die strijden met haar beweringen. Verzoeksters uiteenlopende verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

2.4.5. Ook over de vrouw die haar hielp en in contact had gebracht met haar nonkel uit Monrovia legde verzoekster incoherente verklaringen af. Zo stelde zij aanvankelijk dat deze vrouw G. heette en handelaarster was (notities, p. 6). Even later stelde verzoekster echter dat deze vrouw N.F. heette (notities, p. 18). Gewezen op haar tegenstrijdige verklaringen, ontkende verzoekster louter en stelde zij dat G. de vrouw van D. was, dat ze huisvrouw was en geen werk had. Er kan niet worden ingezien dat verzoekster dergelijke ongerijmde verklaringen zou afleggen over iets eenvoudig als de identiteit van de vrouw die haar hielp. Verzoeksters incoherente verklaringen over essentiële elementen in haar asielaanvraag tonen andermaal aan dat verzoeksters verklaringen niet op waar gebeurde feiten rusten. Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift, dat er sprake was van twee verschillende nonkels, kan haar tegenstrijdige verklaringen omtrent de identiteit van de vrouw die haar in contact bracht met haar nonkel in Monrovia niet verschonen.

2.4.6. Voorts kan de kern van verzoeksters relaas namelijk haar gedwongen huwelijk met J.S. evenmin overtuigen. Zo kan verzoekster niet eenduidig aangeven hoe oud zij was toen zij huwde met J.S.. Tijdens het interview bij de DVZ van 21 februari 2018 stelde verzoekster dat zij 4 jaar geleden (en dus in 2014) huwde met J.S. (verklaring DVZ, punt 15a). Ook bij het CGVS stelde verzoekster dat zij 4 jaar geleden (en dus in de loop van 2014) huwde (notities, p. 6). Verzoekster verklaarde tevens dat zij 22 à 23 jaar was toen zij huwde (notities, p. 6) - wat gezien verzoeksters geboortedatum op 25 december 1992 betekent dat zij huwde in de periode tussen december 2014 en december 2016. Ter bevestiging gevraagd of verzoekster dan huwde wanneer zij 22 of 23 was, beaamde verzoekster dit, maar stelde dan plots dat zij reeds vanaf de leeftijd van 16 bij deze man inwoonde. Erop gewezen dat er wordt gevraagd wanneer verzoekster met deze man huwde, stelde zij dan weer dat zij 19 à 20 jaar oud was (notities, p. 6). Gevraagd of verzoekster dan reeds vier jaar gehuwd was alvorens zij haar land verliet, verklaarde zij dat zij bij J.S. inwoonde sinds zij 16 was, zij later huwde met hem en dan 4 jaren later naar België kwam (notities, p. 7). Verzoekster voegde eraan toe te denken dat zij 21 was wanneer zij huwde en stelde even later dan weer te denken dat zij 19 à 20 jaar oud was wanneer zij huwde. Verzoeksters uiteenlopende verklaringen omtrent haar leeftijd op het moment van haar huwelijk, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Ook over de leeftijd van haar beweerdte echtgenoot J.S. legde verzoekster vage en incoherente verklaringen af. Zo stelde zij dat hij oud was, vervolgens dat ze het niet exact kon zeggen en dat hij er 50 jaar oud uitzag en dus rond 50 jaar oud was (notities, p. 10). Nochtans verklaarde verzoekster bij de DVZ dat J.S. ongeveer 64 jaar oud was, wat een aanzienlijk verschil uitmaakt (verklaring DVZ, punt 15a). Waar kan worden aangenomen dat verzoekster moeite heeft met het inschatten van de leeftijd van J.S., kan niet worden ingezien dat verzoekster eerst preciseerd dat hij "ongeveer 64 jaar" is om vervolgens te stellen dat hij rond de 50 jaar oud is. Opnieuw dient opgemerkt dat de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het beweerdte gedwongen huwelijk met J.S. Dit klemt te meer nu niet kan aangenomen worden dat verzoekster dit huwelijk evenmin met haar ouders in België besprak.

2.4.7. Verder kon verzoekster niet eenduidig aangeven wanneer haar werd meegedeeld dat zij de eerste vrouw van J.S. als 'zoe' - de directe aanleiding voor haar vlucht - diende op te volgen. Zo verklaarde verzoekster bij de DVZ dat zij gevraagd werd om 'zoe' te worden op de dag van haar huwelijk waarna zij haar verklaringen bijstelde en verklaarde dat ze haar dit pas vroegen nadat zij reeds twee jaar gehuwd was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS stelde verzoekster dan weer dat men haar 4 jaar nadat zij met J.S. huwde zou hebben meegedeeld dat verzoekster zijn eerste vrouw als 'zoe' moest opvolgen (notities, p. 4-5). Later tijdens het gehoor gaf verzoekster aan dat ze haar in hetzelfde jaar van haar huwelijk nog vertelden dat ze 'zoe' diende te worden (notities, p. 14). Uit dergelijke wijzigende verklaringen aangaande de kern van verzoeksters asielaanvraag kan slechts afgeleid worden dat verzoekster fictief is.

2.4.8. Verder dient vastgesteld dat verzoeksters bewering dat zij na haar huwelijk (al dan niet op haar huwelijksdag, dan wel twee of vier jaar later) werd meegedeeld dat zij de eerste echtgenote van J.S. als 'zoe' moet opvolgen, niet overeenstemt met objectieve informatie.

Immers, uit de informatie toegevoegd bij de verweernota blijkt dat meisjes die 'zoe' zullen worden hier reeds op jonge leeftijd worden voorbereid en onderwezen ("*Teaching is differentiated according to social standing – young girls who will become Zoes are given a higher degree of instruction, including medical training.*", 28 Too Many "*Country Profile: FGM in Liberia*" van december 2014, p. 28), wat niet het geval was bij verzoekster. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de kracht van een 'zoe' erfelijk is en wordt doorgegeven van moeder op dochter (Immigration and Refugee Board of Canada, "*Liberia: The Sande secret society, its activities, organization, leaders and consequences of refusing the role of leader; Sande's power, its treatment of those who speak out against or oppose its practices; state protection for individuals threatened by Sande (2012-November 2016)*", p. 3). Het is aldus geenszins aannemelijk dat verzoekster de vrouw van J.S. als 'zoe' diende op te volgen nu ze geen bloedband had met haar en verzoekster evenmin is voorbereid op een dergelijke traditionele taak.

2.4.9. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan slechts blijken dat verzoeksters verklaringen aangaande de gebeurtenissen voorafgaandelijk aan haar komst naar België, haar gedwongen huwelijk en haar vrees om 'zoe' te worden geheel ongeloofwaardig zijn.

2.4.10. De door verzoekster neergelegde foto's van haar huwelijk kunnen bovenstaande vaststellingen niet doen ombuigen. Bovendien hebben foto's ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde. Uit een eenvoudige, ongedateerde foto kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid.

2.4.11. Wat betreft de door verzoekster neergelegde rapporten, gaat verzoekster eraan voorbij dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op voorgaande, in gebreke.

2.4.12. Waar verzoekster nog wijst op haar kwetsbaar profiel en stelt dat dit een duidelijk effect had op het verloop van het gehoor, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster deze bewering niet concretiseert, noch toelicht welk effect haar profiel had op het verloop van het gehoor. Ook gedurende haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakte verzoekster geen enkele melding over het verloop van het gehoor.

2.4.13. Het door verzoekster neergelegde medisch attest stelt dat verzoekster een besnijdenis type 2 heeft ondergaan, wat niet betwist wordt. Verzoekster voegt hieraan toe dat uit het attest tevens duidelijk blijkt dat zij lijdt onder haar besnijdenis en verwijst hierbij naar het feit dat de arts haar aanraadt om psychologische opvolging te zoeken.

Uit het feit dat verzoekster een besnijdenis type 2 heeft ondergaan in het verleden en ten gevolge daarvan fysieke en psychische klachten zou hebben, kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid. Verzoekster haalde evenmin elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. Waar verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud vermeldde dat zij besneden is, verbond zij haar besnijdenis niet aan een vrees voor vervolging. Evenmin maakte zij melding van problemen omwille van haar besnijdenis of van een vrees om bij een eventuele terugkeer naar Liberia een besnijdenis type 3 te ondergaan. Verder omschrijft het attest verzoeksters problemen slechts op summere wijze. Bovendien toont verzoekster geenszins aan dat zij reeds psychologische opvolging heeft gezocht, en dit ondanks zij reeds sinds juni 2015 in België verblijft.

In de mate dat verzoeksters schaamtegevoel, waarnaar zij verwijst ter verschoning van de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming, ook hier een rol zou hebben gespeeld, dient opgemerkt dat indien verzoekster meende dat rekening moest worden gehouden met de psychologische gevolgen van haar besnijdenis alsook met een toekomstige vrees voor een besnijdenis type 3, wel degelijk van haar mocht worden verwacht dat zij dit aanbracht tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ en het CGVS. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt. Het is aan verzoekster om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over haar verzoek. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen.

Eventuele schaamte in hoofde van verzoekster kan aldus geen reden zijn om dermate belangrijk gegeven als een aan FGM gerelateerde vrees niet te melden.

De Raad merkt nog op dat de toegevoegde informatie geen melding maakt van een praktijk van herbesnijdenis in Liberia laat staan dat het gebruikelijk zou zijn om iemand die type 2 besneden is een type 3 besnijdenis te doen ondergaan. Evenmin kan verzoekster objectiveren waarom tot een dergelijke ingreep zou worden overgegaan nu ze wel besneden werd. Bovendien blijkt verder uit deze informatie dat een besnijdenis type 3 in Liberia slechts bij uitzondering voorkomt (*"Types I and II of the WHO typology of FGM are most commonly inferred in the literature to be practiced in Liberia, but current survey data on type of FGM was not available. A report used by NATPAH, using data collected in 1990, showed that 84% of FGM was WHO Type II excision, 5% had the clitoris intact but the inner labia removed, and 2% had undergone Type III infibulations."* 28 Too Many "Country Profile: FGM in Liberia" van december 2014, p. 35).

2.4.14. Het Verdrag van Europa rond het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna Verdrag van Istanbul) is op 11 mei 2011 in Istanbul gesloten door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus 2014 in werking getreden. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, gedaan te Istanbul op 11 mei 2011 verschenen in het Belgisch Staatsblad. Overweging 31 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) verwijst naar dit verdrag *"Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing (Protocol van Istanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)"*. Gendergerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Artikel 48/3, § 2, tweede lid a) en f) van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd. De Raad ziet niet in, noch wordt dit toegelicht, wat artikel 60 van bovenstaand Verdrag van Istanbul toevoegt. Hoe dan ook verzoekster blijft met verwijzing naar dit Verdrag louter theoretisch nu haar gedwongen huwelijk met J.S. niet geloofwaardig is. Verzoekster maakt evenmin haar vrees voor herinfibulatie aannemelijk.

2.4.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Waar verzoekster aanvoert dat er geen onderzoek werd gedaan naar de veiligheidssituatie in haar land van herkomst, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen concrete elementen aanvoert waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt evenmin over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK